

GLANC

1. Nikdy MĚ NIKDO nechtěl svlíkat

23.11.2023 Glanc - Šárka Schmidtová
strana: 18

[Odkaz na originál](#)

Klíčová slova: divadle; moravskoslezském; Národním

JANA BERNÁŠKOVÁ & JUSTÝNA

JE NEJEN HEREČKOU, ALE I AUTORKOU TŘÍ ÚSPĚŠNÝCH KNIŽEK. PODLE TĚ PRVNÍ SE NATOČIL FILM JAK PŘEŽÍT SVÉHO MUŽE, KTERÝ JDE TEĎ DO KIN. A JANA BERNÁŠKOVÁ V NĚM HRAJE HLAVNÍ ROLI.

Na fotkách je Jana Bernášková spolu se svou dcerou Justýnou, původně totiž mělo jít o dvojrozhovor.

Když ale pár dnů po focení došlo na samotné povídání, Justýna onemocněla. Na módu jsme se každopádně Jany i Justýny zeptali ještě během focení. Jejich odpovědi najdete na poslední stránce.

- Jano, kvůli roli ve filmu Jak přežít svého muže tě obarvili na blond. Byla jsi s tím svolná?

Byla. Sama jsem chtěla, abych byla jiná. Všichni herci prošli proměnou – Roman Zach má dlouhé vlasy, Pája Dostálová, se musela nechat ostříhat na mikádo, Iva Pazderková šla z blond do zrzava. Jediná Mahulena Bočanová zůstala stejná. Ale zase dostala protiúkol – právě proto, že je svojí přirozeností divoká a temperamentní, je její postava klidná, rozvázná... Musela se hodně umírnit.

- Když jsi knížku psala, napadlo tě, že by z ní mohl být film?

Vůbec! Když vycházela, slyšela jsem kolem sebe z jedné strany: "Cha cha, zase nějaká herečka vydává knížku!", ale jiní mě podporovali: "To je super, natočíš podle ní film!" Smála jsem se tomu. Ze začátku bych byla bývala ráda, kdyby se jí prodalo alespoň pět set kusů. Jenže když se stala bestsellerem, začali volat z různých produkcí, že by ji chtěli natočit. A tehdy se toho chytil Ruda (Janin manžel, scenárista Rudolf Merknér – pozn. red.); utvrdilo ho to v přesvědčení, že by film stál za zamýšlení.

- Rudolf nakonec nejen napsal scénář, ale film i produkoval a režíroval. A ty v něm máš hlavní roli. To je takový trochu rodinný podnik...

Vůbec o tom takhle nepřemýšlíme. Nebudeme se omlouvat za to, že jsme si udělali film. Když jsme řešili režii, prohlásila jsem, že nebudu nikomu zase znova vysvětlovat, jak si to představujeme. "Celý život jsi chtěl režírovat, jdeme do toho, chci, abys to dělal ty!" řekla jsem Rudovi a tím to haslo. A byla jsem ráda, byl skvěle připravený a látce rozuměl líp než já. Děláme si teď legraci, že natáčení bylo něco jako Zpívá celá rodina, protože nechyběly ani naše děti – Justýnka hraje v jednom obraze mě za mlada a Tedík je v komparzu.

- Rudolf napsal scénář podle tvé knihy. Jak moc jsi mu do toho mohla mluvit?

Ruda filmu věřil mnohem víc než já. Já jsem taková strašilka a nevěřila jsem, že by na to vůbec mohlo dojít. A tak se začal trápit se scénářem a hledal klíč, jak to udělat, protože kniha je spíš na osmidílný seriál! Scénář mi přinesl až po roce a dal mi ho přečíst. Byl hrozně dlouhý, měl asi 220 stran a bylo třeba ho zkrátit na sto. A tady jsme se začali bavit o tom, koho obětovat, kterou dějovou linku vyškrtnout, ale nechávala jsem to především na něm. Představ si, že napsal devět verzí! A já jsem až u finální verze začala bojovat o to, co jsem rozhodně chtěla ve filmu mít.

- Když píšeš, tak si postavu vizualizuješ, vidíš ji před sebou?

Všechny postavy před sebou vidím a podle toho je i popisuju, i když ne úplně do detailů – to přenechávám fantazii čtenářů. Někdy stačí, když popíšeš postavu jen letmo: hubená holka s mikádem a přísným pohledem. Nebo napíšeš: Mačká ve zpocených rukou kapesník a na ponožkách má díry... Čtenář to hned vidí. Nemusíš člověka popisovat od hlavy po paty.

- Jak moc vycházíš při tvorbě vnějších charakteristik z reálného světa?

Při vytváření románových hrdinů čerpám ze svého okolí a nechávám se jím inspirovat, ale žádná postava není jedna ku jedné. Když používám živého člověka, tak spíš jako koření, vezmu si z něj třeba jen jeho energii.

- Jak probíhalo obsazování herců?

Zajímavě. Ruda měl nějakou představu, já také. Pak tam byli další lidi, kteří přišli s nápady. Samotnou mě překvapilo, že by mi některý herec vůbec nepřišel na mysl, a přitom jeho obsazení byl ve finále skvělý nápad. Některé postavy vypadají úplně jinak než v knížce, a dokonce to došlo tak daleko, že už se románoví hrdinové v mé hlavě změnili ve filmové.

- Bylo hned jasné, že budeš hrát hlavní roli?

Nebylo. Sama jsem váhala. Jedna věc byla, že po zkušenosti s audioknihou jsem věděla, že bych hlavní hrdinku měla hrát. Načetla jsem totiž první knížku, ale druhé dvě jsem přenechala Jitce Ježkové, která je v načítání knih rozhodně lepší. Přesto byly čtenářky zklamané, protože mají knížky spojené se mnou. Na druhou stranu jsem věděla, že nejsem ve věku hrdinky knihy, takže jsme ji museli trochu zestaršit, abych ji mohla ještě hrát. Kamera je neúprosná a rozhodně nevypadám na třicet a kromě toho čtyřicetiletá žena už neřeší problémy ženy o deset let mladší. Naší filmové hrdince je proto okolo pětatřiceti.

- Kniha působí velice autobiograficky a jistě ji tak mnoho čtenářů vnímá. Nabízí se otázka, zda jsi tím, že sis Lucii zahrála, nedala prostor drbům nebo spekulacím bulváru...

S tím už nemůžu nic dělat. Ať tomu diváci klidně věří, aspoň to pro ně bude autentičtější zážitek. Nakonec je to tak, že mě často lidé spojují s mými rolemi, pro mnoho z nich jsem pořád Iveta ze seriálu Vyprávěj. Ale přiznávám, že v knížce je hodně ze mě, i když se odrážím i v jiných svých postavách, ale to už není tak snadné poznat.

- Vypadá to, že jsi všechny tři knížky napsala jen tak mimochodem, jakoby nic... Bylo to tak?

Ne zas tak úplně. Strachy tam byly, u první jsem se bála, jaké bude vůbec její přijetí, u druhé, zda první nebyla jen z leknutí a jestli naplním očekávání čtenářů, a u Kolouška jsem cítila velký tlak, abych se neopakovala, protože si všechna témata, která jsem rozebírala, už nepamatuju. Dokonce jsem si pouštěla audioknížky, abych si připomněla, o čem jsem psala a taky se naladila a psala ve stejném stylu. Ale Koloušek mi nešel vůbec snadno a chtě nechtě jsem s ním narazila na bažinu zoufalství.

- Prosím? Co to je?

O té mi řekla Bára Balgová, která moje knížky ilustruje. Šli jsme spolu na kafe, abychom se domluvily na ilustracích, a já byla v té chvíli s Kolouškem v koncích a povídám: "Nevím, Báro, jestli ta knížka vůbec vznikne. Mám pocit, že mi to nejde a nepůjde..." "Tak to je dobrý," uklidňovala mě, "to je klasická bažina zoufalství." Pak mi to vysvětlila. Je to tak, že máš skvělý nápad, vrhneš se do práce, pak to začíná být těžké, myslíš si, že to asi nepůjde... až se dostaneš na úplné dno. A v tu chvíli svůj nápad lidi opouštějí, ať už jde o tvorbu, nebo třeba o podnikání. Většina to zkrátka vzdá. Jenže ty si musíš říct: "Musím jít dál, musím to dokončit," začneš hledat novou cestu a v tu chvíli se z té bažiny začneš vyhrabávat.

- A jak vůbec píšeš? Máš zápletku předem rozmyšlenou, nebo začneš psát a pak už ti to píše samo?

Jak kdy. Někdy se mi třeba postavy v hlavě najednou začnou hádat, napíšu to a vůbec nevím, kam to zařadím – ve finále třeba až na konec knihy. A jindy musím přemýšlet, proč něco moje hlava vymyslela tak, jak to vymyslela, a hledat cestu, jak dál. Jindy zase něco promyslím, sednu si, začnu psát, ale postavy to nechtějí dělat a pak to nakonec musím "vysedět". A navíc, když dopíšu knížku, projdu ji od začátku a přepisuju ji. Což ne každý dělá, ale možná právě proto se mi daří všelijaké obrazy a popisy, na které bych napoprvé hned nepřišla a které mi čtenáři chválí.

- Tvoje knihy jsou plné erotiky. Byla jsem tím dost překvapená... Kde všude jsi hledala inspiraci?

Pro pobavení prozradím, že jsem si stáhla audioknihu Padesát odstínů šedi a pokaždé jsem u poslechu usnula a nedostala se k jediné erotické scéně! Takže jsem to zabalila s tím, že aspoň nebudu ničím a nikým ovlivněná.

S erotikou je to zvláštní v tom, že jak jsi na psaní sama, tak se vůbec nestydíš. Popisuju to tak, jak to vidím a cítím v danou chvíli a nevím, jak jinak to sdělit. Když jsem svoji první knížku načítala jako audioknihu, byla jsem zpocená až na zadku!

- A pak jsi ty erotické scény ještě hrála...

To je fakt a podotýkám, že je to můj první film – v mých čtyřiceti letech – ve kterém jsem hrála erotické scény. Takže to vypadá, že abych si je konečně zahrála, musela jsem si je napsat sama! A byl už nejvyšší čas, že... Je to zvláštní, ale nikdy mě nikdo nechtěl svlíkat. Buď jsem hrála v seriálech, kde je všechno jen naznačeno, nebo jsem ve filmech hrála slušňačky.

- Jaké tedy pro tebe natáčení lechtivých scén bylo?

Přirozené. Důležité bylo, že jsme měli všechno nazkoušené předem, takže jsme věděli, do čeho jdeme – vlastně to byla taková choreografie, kterou jsme s Rudou, kameramanem a kolegy herci nazkoušeli – oblečení – už před začátkem natáčení.

- Kolik musí přijít diváků, abyste měli radost?

Od sta tisíc nahoru je to vždycky radost, ale nebylo by špatné mít radost alespoň trojnásobnou. Romantické komedie mají lidé rádi a věřím, že je moje Lucie a její peripetie do kina přitáhnou. Ale každý člověk, kterého pobavíme a který bude odcházet z kina s tím, že

to stálo za to, bude radost.

- Bude čtvrtá kniha?

Když nám vyšel film a Koloušek byl úspěšný, tak jsem jela na vlně euforie a rozepsala jsem ji. A teď mi to vůbec nejde. Troufnu si říct, že jsem v bažině, ale protože mám krásné téma i postavy, na které se těším, věřím, že se z té bažiny zase vyhrabu ven.

JANA BERNÁŠKOVÁ
JUSTÝNA
Módní ROZHOVOR

Vztah matky a dcery není vždy idylický. To ale neplatí v případě herečky a spisovatelky Jany Bernáškové a její dcery Justýny. Ty dvě si skvěle rozumějí, a to i v módě.

- Mezi matkou a dcerou je speciální pouto, které se zrcadlí i v odívání. Vytýkáte si navzájem své outfity?

Justýna: Já jsem ráda, když mi mamka řekne svůj názor. Nebrání mi každopádně ani v nápaditějším oblékání, naopak. Občas mi poradí, ať přidám, že se nemám bát vzít si klidně hlubší výstřih. (smích)

Jana: S Justýnkou máme poměrně podobný styl, vlastně i pár stejných kousků, které jsme si bez jakékoliv domluvy pořídily nezávisle na sobě. Je pravda, že já mám více barevnějších oděvů, Justýnka se drží umírněnějších tónů. Ptáme se poměrně často jedna druhé, jestli jsme vybraly správně, a čekáme upřímnost. Kdo jiný by nám měl říct, jestli nám to sluší?

Justýna: Já se třeba mamky často ptám, jestli vypadám jako strašidlo. A trochu mě děsí, že mi nikdy neřekla, že ne. To je trochu divné. (smích) Jana: Někdy jsem ti, Justýnko, přece řekla, že ti to třeba moc nesluší.

Justýna: A já vždy odpověděla, že se chci odstěhovat, tak teď si asi dáváš větší pozor.

- Nastává čas vánoční. Máte nějaký ryze adventní kousek, například svetr s vánočním motivem?

Justýna: Já mám dvoje vánoční tepláky, tím ale končím. Popravdě se mi moc nelíbí tato kýčovitá móda. Mám ráda elegantnější styl.

Jana: Já si myslím, že jsem nikdy žádný vánoční svetr ani neměla. Na druhou stranu se mi líbí ve vánočních filmech postavy, kde mají sladěná vánoční pyžama. Jediný, kdo u nás touží po vánočním svetru, je můj syn, a já každý rok prošvihnu mu ho pořídit.

Justýna: Tento rok se snad dočká...

- Dáváte si záležet na tom, v čem usedáte ke štědrovečerní hostině? Co obvykle nosíte?

Justýna: Já vždy oblékám na Vánoce šaty. U nás v rodině se celkově v tento čas nosí slušnější oblečení.

Jana: Je to tak. Volíme módu obdobnou, jako kdybychom šli do divadla. U stolu nás bývá víc, kolem deseti, a všichni jsme hezky upravení. Kromě toho, že jde o speciální chvíli, chceme mít i hezké fotky. (smích) Justýna: Je to krásný, když jsme všichni krásní.

(smích)

JUSTÝNA DRÁBKOVÁ

Otcem sedmnáctileté Justýny je bývalý partner Jany Bernáškové, režisér David Drábek. Justýna si už jako malá občas zahrála malou roli ve filmech (např. Pohádky pro Emu) a vystupovala ve videoklipech. Nyní je vidět v seriálu Zoo, kde představuje temperamentní dívku Ivanu. Přestože se rozhodla pro studium mezinárodních vztahů, ráda by se v budoucnu věnovala herectví. Věnuje se také tanci.

JANA BERNÁŠKOVÁ

Rodačka z Krnova dostala svoji první roli v šestnácti letech v ostravském Divadle Petra Bezruče. Později získala stálé angažmá v **Národním divadle moravskoslezském**, kde strávila šest let. Ve čtyřicetiletosti odešla do Prahy a nastoupila v Divadle na Vinohradech. Současně se stala hvězdou seriálu Ulice, později přišel seriál Vyprávěj. Zahrála si i ve filmech O Ječmínkovi, Duše jako kaviár, Bestiář... Je provdaná za Rudolfa Merknera, se kterým má syna Theodora.

S erotikou je to zvláštní v tom, ŽE JAK JSI NA PSANÍ SAMA, TAK SE VŮBEC NESTYDÍŠ

ATELIÉR: VLM, ČELJABINSKÁ 10, PRAHA 10 MAKE-UP / HAIR STYLING: MICHAELA OHEMOVÁ; STYLING: TEREZA KYTKOVÁ

JANA:
Top, Naniche,
Red Salon, 7900Kč

JUSTÝNA:
Top, Naniche,
Red Salon, 7900Kč

JANA
BERNÁŠKOVÁ

JUSTÝNA

18 / 12 / 2023

Nikdy
MĚ NIKDO

nechtěl svlíkat

JE NEJEN HEREČKOU,
ALE I AUTORKOU TŘÍ
ÚSPĚŠNÝCH KNÍŽEK.
PODLE TÉ PRVNÍ
SE NATOČIL FILM
JAK PŘEŽÍT SVÉHO
MUŽE, KTERÝ JDE
TEĎ DO KIN. A **JANA
BERNÁŠKOVÁ** V NĚM
HRAJE HLAVNÍ ROLI.

Text: Šárka Schmidtová

Na fotkách je Jana Bernášková spolu se svou dcerou Justýnou, původně totiž mělo jít o dvojrozhovor. Když ale pár dnů po focení došlo na samotné povídání, Justýna onemocněla. Na módu jsme se každopádně Jany i Justýny zeptali ještě během focení. Jejich odpovědi najdete na poslední stránce.

Jano, kvůli roli ve filmu Jak přežít svého muže tě obarvili na blond. Byla jsi s tím svolná?

Byla. Sama jsem chtěla, abych byla jiná. Všichni herci prošli proměnou – Roman Zach má dlouhé vlasy, Pája Dostálová, se musela nechat ostříhat na mikádo, Iva Pazderková šla z blond do zrzava. Jediná Mahulena Bočanová zůstala stejná. Ale zase dostala protiúkol – právě proto, že je svojí přirozeností divoká a temperamentní, je její postava klidná, rozvázná... Musela se hodně umírnit.

Když jsi knížku psala, napadlo tě, že by z ní mohl být film?

Vůbec! Když vycházela, slyšela jsem kolem sebe z jedné strany: „Cha cha, zase

nějaká herečka vydává knížku!“, ale jiní mě podporovali: „To je super, natočíš podle ní film!“ Smála jsem se tomu. Ze začátku bych byla bývala ráda, když se jí prodalo alespoň pět set kusů. Jenže když se stala bestsellerem, začali volat z různých produkcí, že by ji chtěli natočit. A tehdy se toho chytil Ruda (Janin manžel, scenárista Rudolf Merkner – pozn. red.); utvrdilo ho to v přesvědčení, že by film stál za zamýšlení.

Rudolf nakonec nejen napsal scénář, ale film i produkoval a režíroval. A ty v něm máš hlavní roli. To je takový trochu rodinný podnik...

Vůbec o tom takhle nepřemýšlíme. Nebudeme se omlouvat za to, že jsme si udělali film. Když jsme řešili režii, prohlásila jsem, že nebudu nikomu zase znova vysvětlovat, jak si to představujeme. „Celý život jsi chtěl režírovat, jdeme do toho, chci, abys to dělal ty!“ řekla jsem Rudovi a tím to haslo. A byla jsem ráda, byl skvěle připravený a látce rozuměl líp než já. Děláme si teď legraci, že natáčení bylo něco jako Zpívá celá rodina, protože nechyběly ani naše děti – Justýnka hraje v jednom obrazu mě za mlada a Tedík je v komparzu.

JANA:
Svetr, Anamé, 7990 Kč;
kalhoty, Poner, 10500 Kč;
náramek, Pascale Monvoisin,
lčóne, 15550 Kč;
prsten, Pascale Monvoisin,
lčóne, 15550 Kč

JUSTÝNA:
Svetr, Anamé, 7990 Kč; kalhoty,
Poner, 10500 Kč; náhrdelník,
Anamé, cena k doptání

JUSTÝNA DRÁBKOVÁ

Otcem sedmnáctileté Justýny je bývalý partner Jany Bernáškové, režisér David Drábek. Justýna si už jako malá občas zahrála malou roli ve filmech (např. Pohádky pro Emu) a vystupovala ve videoklipech. Nyní je vidět v seriálu Zoo, kde představuje temperamentní dívku Ivanu. Přestože se rozhodla pro studium mezinárodních vztahů, ráda by se v budoucnu věnovala herectví. Věnuje se také tanci.

20/12/2023

Rudolf napsal scénář podle tvé knihy. Jak moc jsi mu do toho mohla mluvit?
Ruda filmu věřil mnohem víc než já. Já jsem taková strašilka a nevěřila jsem, že by na to vůbec mohlo dojít. A tak se začal trápit se scénářem a hledal klíč, jak to udělat, protože kniha je spíš na osmidílný seriál! Scénář mi přinesl až po roce a dal mi ho přečíst. Byl hrozně dlouhý, měl asi 220 stran a bylo třeba ho zkrátit na sto. A tady jsme se začali bavit o tom, koho obětovat, kterou dějovou linku vyškrtnout, ale nechávala jsem to především na něm. Představ si, že napsal devět verzí! A já jsem až u finální verze začala bojovat o to, co jsem rozhodně chtěla ve filmu mít.

Když píšeš, tak si postavu vizualizuješ, vidíš ji před sebou?

Všechny postavy před sebou vidím a podle toho je i popisuju, i když ne úplně do detailů – to přenechávám fantazii čtenářů. Někdy stačí, když popíšeš postavu jen letmo: hubená holka s mikádem a přísným pohledem. Nebo napíšeš: Mačká ve zpocených rukou kapesník a na ponožkách má díry... Čtenář to hned vidí. Nemusíš člověka popisovat od hlavy po paty.

Jak moc vycházíš při tvorbě vnějších charakteristik z reálného světa?

Při vytváření románových hrdinů čerpám ze svého okolí a nechávám se jím inspirovat, ale žádná postava není jedna ku jedné. Když používám živého člověka, tak spíš jako kořeno, vezmu si z něj třeba jen jeho energii.

Jak probíhalo obsazování herců?

Zajímavé. Ruda měl nějakou představu, já také. Pak tam byli další lidé, kteří přišli s nápady. Samotnou mě překvapilo, že by mi některý herec vůbec nepřišel na mysl, a přitom jeho obsazení byl ve finále skvělý nápad. Některé postavy vypadají úplně jinak než v knížce, a dokonce to došlo tak daleko, že už se románoví hrdinové v mé hlavě změnili ve filmové.

Bylo hned jasné, že budeš hrát hlavní roli?

Nebylo. Sama jsem váhala. Jedna věc

byla, že po zkušenosti s audioknihou jsem věděla, že bych hlavní hrdinku měla hrát. Načetla jsem totiž první knížku, ale druhé dvě jsem přenechala Jitce Ježkové, která je v načítání knih rozhodně lepší. Přesto byly čtenářky zklamané, protože mají knížky spojené se mnou. Na druhou stranu jsem věděla, že nejsem ve věku hrdinky knihy, takže jsme ji museli trochu zstaršit, abych ji mohla ještě hrát. Kamera je neúprosná a rozhodně nevypadám na třicet a kromě toho čtyřicetiletá žena už neřeší problémy ženy o deset let mladší. Naši filmové hrdince je proto okolo pětaticeti.

Kniha působí velice autobiograficky a jistě ji tak mnoho čtenářů vnímá.

S erotikou je to zvláštní v tom, ŽE JAK JSI NA PSANÍ ŠAMA, TAK SE VŮBEC NESTYDÍŠ

Nabízí se otázka, zda jsi tím, že sis Lucii zahrála, nedala prostor drbům nebo spekulacím bulváru...

S tím už nemůžu nic dělat. Ať tomu diváci klidně věří, aspoň to pro mě bude autentičtější zážitek. Nakonec je to tak, že mě často lidé spojují s mými rolemi, pro mnoho z nich jsem pořád Iveta ze seriálu Vyprávěj. Ale přiznávám, že v knížce je hodně ze mě, i když se odrazím i v jiných svých postavách, ale to už není tak snadné poznat.

Vypadá to, že jsi všechny tři knížky napsala jen tak mimochodem, jakoby nic... Bylo to tak?

Ne zas tak úplně. Strachy tam byly, u první jsem se bála, jaké bude vůbec její přijetí, u druhé, zda první nebyla jen z leknutí a jestli naplním očekávání čtenářů, a u Kolouška jsem cítila velký tlak, abych se neopakovala, protože si

všechna témata, která jsem rozebírala, už nepamatuju. Dokonce jsem si pouštěla audioknížky, abych si připomněla, o čem jsem psala a taky se naladila a psala ve stejném stylu. Ale Koloušek mi nešel vůbec snadno a chtěl nechtěl jsem s ním narazit na bažinu zoufalství.

Prosím? Co to je?

O té mi řekla Bára Balgová, která moje knížky ilustruje. Šli jsme spolu na kafe, abychom se domluvily na ilustracích, a já byla v té chvíli s Kolouškem v koncích a povídám: „Nevím, Báro, jestli ta knížka vůbec vznikne. Mám pocit, že mi to nejde a nepůjde...“ „Tak to je dobrý,“ uklidňovala mě, „to je klasická bažina zoufalství.“ Pak mi to vysvětlila. Je to tak, že máš skvělý nápad, vrhneš se do práce, pak to začíná být těžké, myslíš si, že to asi nepůjde... až se dostaneš na úplné dno. A v tu chvíli svůj nápad lidí opouštíš, ať už jde o tvorbu, nebo třeba o podnikání. Většina to zkrátka vzdá. Jenže ty si musíš říct: „Musím jít dál, musím to dokončit,“ začneš hledat novou cestu a v tu chvíli se z té bažiny začneš vyhrabávat.

A jak vůbec píšeš? Máš zápletku předem rozmyslenou, nebo začneš psát a pak už ti to píše samo?

Jak kdy. Někdy se mi třeba postavy v hlavě najednou začnou hádat, napíšu to a vůbec nevím, kam to zařadím – ve finále třeba až na konec knihy. A jindy musím přemýšlet, proč něco moje hlava vymyslela tak, jak to vymyslela, a hledat cestu, jak dál. Jindy zase něco promyslím, sednu si, začnu psát, ale postavy to nechtějí dělat a pak to nakonec musím „vysedět“. A navíc, když dopíšu knížku, projdu ji od začátku a přepisuju ji. Což ne každý dělá, ale možná právě proto se mi daří všelijaké obrazy a popisy, na které bych napoprvé hned nepřišla a které mi čtenáři chválí.

Tvoje knihy jsou plné erotiky. Byla jsem tím dost překvapená... Kde všude jsi hledala inspiraci?

Pro pobavení prozradím, že jsem si stáhla audioknihu Padesát odstínů

šedi a pokaždé jsem u poslechu usnula a nedostala se k jediné erotické scéně! Takže jsem to zabalila s tím, že aspoň nebudu ničím a nikým ovlivněná. S erotikou je to zvláštní v tom, že jak jsi na psaní sama, tak se vůbec nestydíš. Popisuju to tak, jak to vidím a cítím v danou chvíli a nevím, jak jinak to sdělit. Když jsem svoji první knížku načítala jako audioknihu, byla jsem zpcená až na zadku!

A pak jsi ty erotické scény ještě hrála...

To je fakt a podotýkám, že je to můj první film – v mých čtyřiceti letech – ve kterém jsem hrála erotické scény. Takže to vypadá, že abych si je konečně zahrála, musela jsem si je napsat sama! A byl už nejvyšší čas, že... Je to zvláštní, ale nikdy mě nikdo nechtěl svlíkat. Buď jsem hrála v seriálech, kde je všechno jen naznačeno, nebo jsem ve filmech hrála slušňačky.

Jaké tedy pro tebe natáčení lechtivých scén bylo?

Přirozené. Důležité bylo, že jsme měli všechno nazkoušené předem, takže jsme věděli, do čeho jdeme – vlastně to byla taková choreografie, kterou jsme s Rudou, kameramanem a kolegy herci nazkoušeli – oblečení – už před začátkem natáčení.

Kolik musí přijít diváků, abyste měli radost?

Od sta tisíc nahoru je to vždycky radost, ale nebylo by špatné mít radost alespoň trojnásobnou. Romantické komedie mají lidé rádi a věřím, že je moje Lucie a její peripetie do kina přitáhnou. Ale každý člověk, kterého pobavíme a který bude odcházet z kina s tím, že to stálo za to, bude radost.

Bude čtvrtá kniha?

Když nám vyšel film a Koloušek byl úspěšný, tak jsem jela na vlně euforie a rozepsala jsem ji. A teď mi to vůbec nejde. Troufnu si říct, že jsem v bažině, ale protože mám krásné téma i postavy, na které se těším, věřím, že se z té bažiny zase vyhrabu ven. ■

JANA:
Vesta, Anamé, 9990Kč;
sukně, Poner, 27500Kč;
opasek součástí
kostymu Elisabetta
Franchi

JUSTÝNA:
Top, Red Salon,
cena k doptání;
sukně, Poner,
14500Kč

JANA BERNÁŠKOVÁ

Rodačka z Krnova dostala svoji první roli v šestnácti letech v ostravském Divadle Petra Bezruče. Později získala stále angažmá v Národním divadle moravskoslezském, kde strávila šest let. Ve čtyřiašedesáti odešla do Prahy a nastoupila v Divadle na Vinohradech. Současně se stala hvězdou seriálu Ulice, později přišel seriál Vyprávěj. Zahrála si i ve filmech O Ječmínkovi, Duše jako kaviár, Bestiár... Je provdaná za Rudolfa Merknera, se kterým má syna Theodora.

**JANA
BERNÁŠKOVÁ
JUSTÝNA
Módní**

ROZHOVOR

Vztah matky a dcery není vždy idylický. To ale neplatí v případě herečky a spisovatelky Jany Bernáškové a její dcery Justýny. Ty dvě si skvěle rozumějí, a to i v módě.

PŘIPRAVILA: MARKÉTA ŠKALDOVÁ

Mezi matkou a dcerou je speciální pouto, které se zrcadlí i v odívání. Vytýkáte si navzájem své outfity?

Justýna: Já jsem ráda, když mi mamka řekne svůj názor. Nebrání mi každopádně ani v nápaditějším oblékání, naopak. Občas mi poradí, ať přidám, že se nemám bát vzít si klidně hlubší výstřih. *(smích)*

Jana: S Justýnkou máme poměrně podobný styl, vlastníme i pár stejných kousků, které jsme si bez jakékoliv domluvy pořídily nezávisle na sobě. Je pravda, že já mám více barevnějších oděvů, Justýnka se drží umírněnějších tónů. Ptáme se poměrně často jedna druhé, jestli jsme vybraly správně, a čekáme upřímnost. Kdo jiný by nám měl říct, jestli nám to sluší?

Justýna: Já se třeba mamky často ptám, jestli vypadám jako strašidlo. A trochu mě děsí, že mi nikdy neřekla, že ne. To je trochu divné. *(smích)*

Jana: Někdy jsem ti, Justýnko, přece řekla, že ti to třeba moc nesluší.

Justýna: A já vždy odpovíděla, že se chci odstěhovat, tak teď si asi dáváš větší pozor.

Nastává čas vánoční. Máte nějaký ryze adventní kousek, například svetr s vánočním motivem?

Justýna: Já mám dvoje vánoční tepláky, tím ale končím. Popravdě se mi moc nelíbí tato kýčovitá móda. Mám ráda elegantnější styl.

Jana: Já si myslím, že jsem nikdy žádný vánoční svetr ani neměla. Na druhou stranu se mi líbí ve vánočních filmech postavy, kde mají sladěná vánoční pyžama. Jediný, kdo u nás touží po vánočním svetru, je můj syn, a já každý rok prošvihnu mu ho pořídit.

Justýna: Tento rok se snad dočká...

Dáváte si záležet na tom, v čem usedáte ke štědrovečerní hostině? Co obvykle nosíte?

Justýna: Já vždy oblékám na Vánoce šaty. U nás v rodině se celkově v tento čas nosí slušnější oblečení.

Jana: Je to tak. Volíme módu obdobnou, jako kdybychom šli do divadla. U stolu nás bývá víc, kolem deseti, a všichni jsme hezky upravení. Kromě toho, že jde o speciální chvíli, chceme mít i hezké fotky. *(smích)*

Justýna: Je to krásný, když jsme všichni krásní. *(smích)*

FOTO: IVO MORAVEN, STYLING: TEREZA KYTKOVÁ
MAKE-UP / HAIR: STYLING: MICHAELA OHEJMOVÁ
ATELIER: V. M. CELJABINSKÁ 10, PRAHA 10

« zpět na začátek